

Zły stan zdrowia bezrobotnego a jego obowiązki

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: poniedziałek, 15, sierpień 2016 00:00

Katarzyna Liszka-Michałka

Odslony: 20405

Nie można zastosowania sankcji wobec bezrobotnego, który znajdując się w sytuacji w istocie uniemożliwiającej mu działanie z powodu stanu zdrowia - fizycznego bądź psychicznego - nie może wywiązać się z obowiązków nałożonych nań ustawą (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 29 stycznia 2015 r., III SA/Gd 958/14).

W powołanej sprawie organy, wydając wobec skarżącego decyzję o utracie statusu bezrobotnego uznały, że powiadomienie o przyczynie niestawiennictwa po upływie 7 dni od dnia wyznaczonego stawiennictwa i przedłożenie zaświadczenia lekarskiego na druku innym, niż ZUS ZLA, nie może być traktowane jako powiadomienie w okresie do 7 dni o uzasadnionej przyczynie niestawiennictwa.

Ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy warunkuje uzyskanie i zachowanie statusu bezrobotnego od legitymowania się gotowością do podjęcia zatrudnienia. W celu potwierdzenia tej gotowości, a także przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy lub innej formy pomocy, proponowanej przez urząd lub w innym celu wynikającym z ustawy i określonym przez urząd pracy, bezrobotni mają obowiązek zgłaszania się w wyznaczonych terminach do właściwego powiatowego urzędu pracy.

W myśl art. 33 ust. 4 pkt 4 ustawy starosta pozbawia statusu bezrobotnego, który nie stawił się w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie i nie powiadomił w okresie do 7 dni o uzasadnionej przyczynie tego niestawiennictwa; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje od dnia niestawienia się w powiatowym urzędzie pracy na okres od 120 do 150 dni, w zależności od ilości niestawiennictw.

Możliwa jest jednak sytuacja, gdy niepowiadomienie o uzasadnionej przyczynie niestawiennictwa może być niezawinione przez bezrobotnego.

Zauważyć należy, że stanowisko organu o możliwości powiadomienia PUP o uzasadnionej przyczynie niestawiennictwa przez osobę hospitalizowaną - osobiście lub za czyimś pośrednictwem - zakłada możliwość podejmowania działań przez taką osobę, i to działań racjonalnych. Ponadto pogląd o możliwości powiadomienia o przyczynie niestawiennictwa za pośrednictwem osoby trzeciej czyni w istocie założenie, że bezrobotny jest w stanie zwrócić się z prośbą o załatwienie jego sprawy.

Tymczasem skarżący, bezpośrednio przed wyznaczonym terminem stawiennictwa w powiatowym urzędzie pracy, został hospitalizowany w szpitalu psychiatrycznym. Zdaniem Sądu jego stan zdrowia, opisany w karcie informacyjnej leczenia szpitalnego, nakazuje wykluczyć, że można mu przypisać winę w niepowiadomieniu powiatowego urzędu pracy o przyczynie swego niestawiennictwa.

Skarżący również wskazywał na to, że z uwagi na stan zdrowia nie był władny do prowadzenia swoich spraw.

W ocenie Sądu omawiane przepisy ustawy nie mogą powodować zastosowania sankcji wobec bezrobotnego, który znajdując się w sytuacji w istocie uniemożliwiającej mu działanie z powodu stanu zdrowia-fizycznego bądź psychicznego - nie może wywiązać się z obowiązków nałożonych nań ustawą.

W ocenie Sądu wadliwe jest także stanowisko organów dotyczące obowiązku udowodnienia przez skarżącego niezdolności do pracy zaświadczeniem lekarskim wystawionym na formularzu ZUS ZLA.

Zły stan zdrowia bezrobotnego a jego obowiązki

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: poniedziałek, 15, sierpień 2016 00:00

Katarzyna Liszka-Michałka

Odsłony: 20405

Przepis art. 33 ust. 4 pkt 4 ustawy, odnosząc się do kwestii zawiadomiania powiatowego urzędu pracy przez bezrobotnego stanowi jedynie, że ma być to "powiadomienie" "o uzasadnionej przyczynie niestawiennictwa". Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 16 marca 2011 r. sygn. akt I OSK 2001/10 stwierdził, że wymóg udokumentowania niezdolności do pracy zaświadczeniem lekarskim w wymaganej formie nie dotyczy bezrobotnych nie pobierających zasiłku lub stypendium. Mogą oni usprawiedliwić swe niestawiennictwo w sposób mniej sformalizowany. Za takim rozróżnieniem oprócz wykładni systemowej przemawiają także względy celowościowe - nałożony przez ustawodawcę większy rygoryzm odnosi się do osób pobierających świadczenie pieniężne. Bezrobotnych bez prawa do zasiłku ten argument nie dotyczy.

W niniejszej sprawie skarżący powiadomił organy o przyczynie swego niestawiennictwa przedstawiając najpierw zaświadczenie lekarskie o hospitalizacji, wydane przez Ordynatora Oddziału Szpitala, a następnie kartę informacyjną leczenia szpitalnego, w której ujęto termin pobytu skarżącego w szpitalu. Skarżącemu zasiłek dla bezrobotnych nie przysługiwał. Uznać w tej sytuacji należało, że skarżący powiadomił organy o uzasadnionej przyczynie swego niestawiennictwa, jaką była choroba i hospitalizacja.

Źródło: [CBOSA](#)